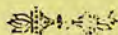

ମାଣବସା
ବା
ଧ୍ୟାନମାଣିକା ଓଷା ।

ଶ୍ରୀ ଧ୍ୟାନମାଣିକା ପ୍ରସାଦିନୀଙ୍କ
ଅନୁସନ୍ଧାନ ଓ ପ୍ରଥମବାର ପ୍ରକାଶନ

Printed by
DR. SUBENDRANATH SAHOO
Shree Radhanath Co-operative
Press, Limited.,
Cuttack.
1923

ମୂଲ୍ୟ ୪ ୦ ୧୦

ମନୁବ୍ୟ ।

ଏ “ଧାନମାଣିକା ଓଷା” ପୁ ସ୍ତ୍ରୀକାଠି ପୁରାତନ ତାଳପଦ
କାଗଜ ଓଷା କଥାର ପଦ୍ୟାନୁବାଦ ମାତ୍ର । ବିଶେଷତଃ
ଏ ସୁଖ ପାଠ୍ୟ ଓ ବିଶ୍ୱାସ ଯୋଗ୍ୟ ହେବ । ଭାଷା —
ସ୍ୱନ୍ଦର, ପୁସ୍ତକ ପ୍ରଭ, ଘରେ ଘରେ ଆଗ୍ରହ ବିଶ୍ୱାସ
ଧାରିବ ବୋଲି ମୋହର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ।

ଶ୍ରୀ ରଘୁନାଥ ମହାନ୍ତି କାବ୍ୟତୀ.

ସଂସ୍କୃତ ପଣ୍ଡିତ ହା: ସ୍କୁଲ

ରସୁଲକୋଣ୍ଡା ।

ତା ୨୨-୧୨-୨୨

ମାଣବସା
ବା
ଧାନମାଣିକା ଓଷା ।

ଭଜବତ—ବୃତ୍ତେ ।

ନମସ୍ତେ ନମସ୍ତେ ପଦ୍ମାକ୍ଷୀ	। ମୁଖଦେ ମାତଃ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ	॥
ନମସ୍ତେ ନମସ୍ତେ କଲ୍ୟାଣୀ	। ଶୁଭଦେ ମାତଃ ପଦ୍ମାସନା	॥
ବରଦେ ଦେବୀ ଅଧିଷ୍ଠାତ୍ରୀ	। ତରବ ସଂସାର ଜଳଧି	॥
ସ୍ବସ୍ତବେ ତପଳ ଚକ୍ରାଳା	। ଯା ନାମ ଉଦ୍ଧାରଣେ କେନ୍ଦ୍ରା	॥
ପଦ୍ମ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପଦ୍ମାଳୟା	। ସେ ପୁଣି ବସ୍ତୁଙ୍କର ପ୍ରିୟା	॥
ସେ ପାଦପଦ୍ମ କରି ଧ୍ୟାନ	। ଓଷାର ବିଧାନ ପ୍ରମାଣ	॥
ଶୁଣ ଗୋ ସର୍ବେ ଭାବେମିଳି	। ଦିଅ ଅନନ୍ଦେ ଦୁଳ ଦୁଳ	॥
ବର୍ଷକୁ ଥରେ ମାର୍ଗଶିର	। ସେ ମାସ ବାରମାସେ ସାର	॥
ତହିଁରେ ଗୁରୁବାର ଯେତେ	। ଦୁଃଖ ଓଷା ବିଧିମତେ	॥
ବୈକୁଣ୍ଠ ବାସିନୀ କମଳା	। ଚଢ଼ିଣ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ହାନ୍ତୋଳା	॥
ଅଡ଼ା ଗଜଶି ଧରି କରେ	। ପଶି ଦେଖନ୍ତି ପ୍ରତି ଘରେ	॥
ଯହିଁ ନିର୍ମଳ ଶୁଦ୍ଧ ପୂଜ	। ତହିଁ ସେ ଥାନ୍ତି ବାଣ୍ଟି ବିଭୁ	॥
ମନ ଅନନ୍ଦେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦାନ	। ପଶିଲେ ସାଧବ ସଦନେ	॥
ଦେଖନ୍ତି ଗୃହ ବଡ଼ ମନ୍ଦ	। ବହୁପିଞ୍ଜିଠର ଦୁର୍ଗମ	॥
ନାହିଁ ଜାଗ୍ରତ ନିଜଧନେ	। ପଡ଼ିଛି ତେଣୁ ଏଣେ ତେଣେ	॥
ମିଛୁ ସୁଖେ ସାଧବାଣୀ	। ଓଷା ନ କରି ହୋଇ ତୁନି	॥
ପଡ଼ି ନୋହୁ ଦେଖି ବସି	। କହନ୍ତି ମନ୍ଦେ ମନ୍ଦେ ହୁସି	॥

ଅଗୋ-ସାଧବ ବଧୂ ଶୁଣି । ଧନରେ ବଣ ଦିବ୍ୟବନ
 ଧନ ପାଇଲେ କବିତା ସୁଖ । ଧନ ବଦ୍ଧାନେ ଘୋର ଦୁଃ
 ଧାନ ମାଣିକା ଓଷାକର । ଧନ ଗୋ ପାଇବୁ ଅପାର
 ତୋ ହେବ ଦେଶେ । ପଦ୍ମରେ ଖଟିବେ ସମସ୍ତେ
 ଶୁଣି ନ ଶୁଣେ ସାଧବାଣୀ । ନ ଗୁହେଁ ଦୈଲେକ୍ୟ ପାଳି
 ଏପରି ଯାଏ ପାଳି ପାଳି । ପ୍ରତି ପାଳିରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମିଳି
 କହନ୍ତି ବୁଝାନ୍ତି ସରଗେ । ନ ଶୁଣେ ସାଧବାଣୀ ଶୁଣେ
 ଚତୁର୍ଥ ପାଳି ହେଲ ଅସି । ଘର ଘରକେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପଶି
 ଦେଖନ୍ତି ପେରନ୍ତି ମଉକେ । ପଶିଲେ ସାଧବ ସଦନେ
 ଶୁଣି ଦେଖିଲେ ସାଧବାଣୀ । ହସନ୍ତି ବରୁଣ ନନ୍ଦନା
 ଓଷାବଧାନ ଯେତେ ଯେତେ । ବୁଝାଇ କହିଲେ କୌତୁକେ
 ଧନକୁ ଅବ ଜାହା ଶୁଣି । ଗର୍ଜି କହଇ ସାଧବାଣୀ
 ନାମାଣିକା ମାଣକର । ଓଷା ତା ମତେ କେତେ କର
 ପ୍ରା ପଡ଼ିସା ବୋଲି ଦେବ । ସନ୍ତାନ ସନ୍ତତି ସେବକ
 ହୃଦୟରେ ନକେତେ ଛନ୍ତି । ଲେକେ ଖାଇବେ ପନ୍ତି ପନ୍ତି
 ମନେ ଶୁଣି ଠାକୁରାଣୀ । ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣ ସାଧବାଣୀ
 ନାମାଣିକା ଓଷା ନାମ । କିମ୍ପା ତୋ ଦୁଃ ଏଡ଼େଭୁମ
 ଯେତେ ଲଗାଇ ପାରିବ । ତେଡ଼କରେ ଗୋ ଉଜହେ
 ବେ ତୁ ବିଧାନ କର ମା । ଦେଖିବୁ ଓଷାର ମହିମା
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ବଚନ । ସାଧବ ବୋହୂ ତମ ତମ
 ପାଇ ନିଷ୍ଠୁର ବଚନ । ଝୁଙ୍କାରି କହେ ପୁନଃ ପୁନଃ
 ଶୁଣି ଡୋକରି କାହୁଁ ଅସି । ତୁହାର କହେ ଅଗେ ବସି
 ନାମାଣିକା ମାଣକର । ତାହାକି ଅମୃତ ସୁନ୍ଦର
 ଶୁଣି ବୁଝି ଏଠୁଁ ଯା ଯା । କହୁ ଯା ମୁଖେ ନାହିଁ ଲଜ୍ଜା
 ଶୁଣି କହିବୁ ସୁନ୍ଦର । ସାଧବ ସଦନୁ ବାହାର

ଦେଖିଲେ ବାଟେ ଅଛୁ ହିଅ
 ନାମ ତାହାର ଅଟେ ଶ୍ୟାମା
 ଭୋ ମାତ ମାତ ଯାଅ କାହିଁ
 ଜଗତ ମାତ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ
 ଆଜି ଲେ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ବ୍ରତ
 କରେ ଯେ ପାଏ ଧନଜନ
 ହିଲେ ହେଲେ ପୁଣି ପୁଣି
 ଓଷା ତ ନ କଲ ନିନ୍ଦା
 ଆଅ ଗୋ ଶ୍ୟାମା ସୁଲକ୍ଷଣୀ
 ତା ଶୁଣି ଶ୍ୟାମା ନ ଛାଡ଼ଇ
 ନମଇ ତୋହର ଚରଣ
 କେମନ୍ତେ ଓଷା ମୁଁ ପୁଜିବି
 ଶ୍ୟାମାର ଭକ୍ତି ଭାବ ଘେନି
 ରାବନ୍ଦୁ ଉଠି କରି ସ୍ନାନ
 ଆନ ମରଇ ପାଶେ ଯାଇ
 ମନ୍ତ୍ରଲାକାରେ ଗୁହଲପି
 ମନ୍ତ୍ର ପିତ୍ତିକା ମରଇ
 ଶୁଭ ରକ୍ତ କର ମେଣ୍ଟା
 ଶୁଭ ଦେବୁ ଗୁର କୋଣେ
 ଆନୟ ଗୁଡ଼ଲ ବିର ମୁଗେ
 ଅଡ଼ା ଗଉଣି ପଞ୍ଚବର୍ଣ୍ଣ
 ଅଶୁ କଣ୍ଠାକୋଳି ଗୁଆ
 ଅପଳା କରମଙ୍ଗା ବେଲ
 କା ଗପ୍ତକାରେ ଫଳ ଖେଳ
 କା ସୋରିଷ ତଗର

। ସାଧବାଣୀର ବଡ଼ ପ୍ରିୟ
 । ପଥଶାଳୀ କହେ ବାମା
 । କା କାହିଁ ଫେର କାହିଁ ପାଞ୍ଚ
 ! କହନ୍ତି ସନ୍ତପ ଉପେକ୍ଷ
 । ଧାନମାଣିକା ନାମେ ଶ୍ୟାତ
 । ଭୂମି ସମ୍ପତ୍ତି ଘର ଗ୍ରାମ
 ନ ଶୁଣେ ତୋ ମା ଅଲକ୍ଷଣ
 । ଗର୍ବେ ଯା ଗର୍ଜି ଗାଳିଦେଲ
 । ଯାଉଛୁ ବୁଲିବି ମେଦନୀ
 । ବିନୟେ ବଚନ କହଇ
 । କହ ମା ଓଷାର ବିଧାନ
 । କି ହୁଏ ମାତ କହୁ ବେଗ
 । କହନ୍ତି ଭାବେ କମଳାମା
 । ପିନ୍ଧିବୁ ସୁତନ ବସନ
 । କାନ୍ତିରୁ ଧ୍ୟାନ ଦେଲ
 । ଚନ୍ଦନ ଛେଦ ତହିଁ ସେଥି
 ! ରଖିବୁ ଗୁହ ବହୁତାର
 ! ମୁକୁତା ତହିଁ ହେବ ଗୁଡ଼ା
 । କୋଠି କାଟିବୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ଳାତନ
 । କୋଠିଟି ସଜାଡ଼ି ସରଗେ
 । କରି ଭରବୁ ଶୁକ୍ଳ ଧାନ
 । କଦଳୀ କମଳା ନଡ଼ିଆ
 । ବାହାଡ଼ା ପୁଣି ବଢ଼ିଆଳ
 । ରଖିବୁ ନାନା ଫୁଲ ହେଜି
 । ତରାଟ କୁଦ କନିଆର

।ରୁ ଓଷା ଉପବସୁ	। ଯେ କରେ ଓଷା ମାନି ବସୁ
ହାଲୋଲା ଝଟ ଝଟ	। ରଖିବୁ ତହିଁ ବସ୍ତି ପାଟ
। ତ ରଖିବୁ ଅନ୍ତକର	। ବଶାସେ ମୋ ନାମ ଉଚ୍ଚାର
। ଶୁଭକାର ପାଳି	। ଆନନ୍ଦେ ଦେଇ ଦୁଳ ଦୁଳି
। ରୁ ଓଷାର ବଧାନ	। ଦେଇ ମୋ ଚରଣେ ତୋ ମନ
। ଶାଲ, ଖାଇବୁ ତରଣ	। ମୋ ପଦେ ପଶିବୁ ଶରଣ
। କା ଦ୍ଵିତୀୟ ଗୁରୁବାରେ	। ଚିତ୍ତ ଖଟାଇ ମୋ ପୟରେ
। ଶୋ ଲେ ପାଳିବୁ, ରହୁବୁ	। ଚିତ୍ତୋତ୍ତ ଖାଇ ଦିନ ନେବୁ
। କୌଣସିଥର ଦହି ଅଣ୍ଟି	। ପୂଜାର ଦୁଅଇ ବଧାନ
। ଚିତ୍ତେନ ଖାଇ ତହିଁ ମୁଠେ	। ଦିନ ଯାପିବୁ ଆତ୍ମ ସୁଖେ
। ଓଷାପଥ ପାଳିଲେ ଶରଣ	। ବାଢ଼ି ଗୋ ପୂଜାଧରୁ ଓଷା
। ପଞ୍ଚମୀ ପାଳି ପଦୁଷ୍ଟିକ	। ପଞ୍ଚୁ ବର୍ଣ୍ଣରେ ପିଠା ହେବ
। ନାମାଶିଂସର ବାଢ଼ି ପିଠା	। ପୂଜି ଉଜାଇ ଦେବୁ ଓଷା
। ହାଲୁକ ଚିତ୍ତେ ଆଗୋ ବାଳି	। ମୋ ନାମ ଚିନ୍ତି ଦାପଜାଳି
। ଶୁଭକାର ମା ଓଷାର ବଧାନ	। ପାଇବୁ ସ୍ଵାମୀ ରାଜ୍ୟ ଧନ
। ଯେତା ଘର ହେବ ଲକ୍ଷ୍ମୀବାସ	। ସମସ୍ତେ ହେବେ ଭୋରବଣ
। ଗଈ ବଳଦ ଘୋଡ଼ା ହାତୀ	। ରହୁବେ ଘରେ ପନ୍ଥ ପନ୍ଥ
। ମୁର ମାଣିକ୍ୟ ସୁନା ଯେତେ	। ପାଇବୁ କହୁବ ବା କେତେ
। ଯେମନ୍ତେ କହି ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ	। ସାଧବ ସଦନ ଉପେକ୍ଷି
। ଚନ୍ଦ୍ର ଫଲକେ ଅନୁବାନ	। ଦୁଅନ୍ତେ ଶ୍ୟାମା ଛନ ଛନ
। ମନ ବଳଲେ ଫେରେ ଘର	। ସର୍ପରେ ବହୁଲ ମର୍ମାର
। ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଲହମା ଭାବେ ଗାଇ	। ସାଧବହିଅ ଶ୍ୟାମାଦେଇ
। ହଳଦା ଅଏଲା ବଟାଇ	। ସୁଗନ୍ଧ ଦ୍ରବ୍ୟ ତହିଁ ଭର
। ଆପଦ ମହାକେ ବୋଲଇ	। ଆନନ୍ଦେ ଗଦଗଦ ହୋଇ
। ସ୍ନାନ କରଇ ମାଜି ଗାନ୍ଧ	। ଭାବଇ ଭାବେ ଅଦମାତ

ନୃସିଂହ ଫେରିଲା ପାଟେ ପିନ୍ଧି	। ଯତନେ ଜୁଡ଼ା ଦେଇ ବାନ୍ଧି
ସକଳ ଓଷାର ବଧାନ	। ମାନ କରଇ ଦେଇ ମନ
ଓଷା ପୂଜଇ ଶୁଭ ମନେ	। ସୁମର ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଚିତ୍ତେ
ଏମନ୍ତେ ଗଲା ଗୁରୁବାର	। ଭାଗ୍ୟ ଲାଗିଲା ରାଜବର
ପଞ୍ଚମ ପାଳ ଓଷା ବଧୁ	। କରଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଚିତ୍ତେ ଚିନ୍ତୁ
ଓଷା ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଭାବେ ଶ୍ୟାମା	। ଶୁଣି ଗୋ ବ୍ରତର ମହିମା
ସାଧବଦ୍ୱାରେ ରାଜ ଦୂତ	। ଧରି ଚିଲିଲା ଶୁଭପଦ
ତା ଦେଖି ସାଧବ ମଉନ	। ଭୟରେ ହୁଏ ଛନ ଛନ
କି ହେବ ଏବେ କି କରିବ	। କି ଦଣ୍ଡ ଲିହୁଅଛି ବହୁ
ତରଇ ଥରଇ ସାଧବ	। ନ ବୁଝି ଶୁଭ ପଦ ଭାବ
ଯାହା ହୋଇଛି ରାଜଆଜ୍ଞା	। ତଳେତ ନ ହେବ ଅବଜ୍ଞା
ଦୂତ ଡାକଇ ଭୋ ସାଧବ	। ରାଜା ଆଦେଶ ଚାଲି ବେଗ
ସାଧବ ଯାଏ ଥର ଥର	। ରାଜା ଛାନ୍ଦରେ କରଯୋଡ଼ି
ଛୁଡ଼ା ହୁଅନ୍ତେ ରାଜା ଦେଖି	। କହୁଲେ ଲଜେ ହସି ହସି
ଦବ୍ୟ ଆସନେ ବସାଇଲେ	। କୁଣିଲ ବଚନେ ଡୋଷିଲେ
ସାଧବ କର ଧରି କରେ	। କହନ୍ତି ରାଜା ଧୀରେ ଧୀରେ
ତୁମ୍ଭ ଆମ୍ଭର ବନ୍ଧୁପଣ	। ତୁମ୍ଭେହିଁ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଭଜନ ଦେଖୁ
ତୁମ୍ଭ ଦୁହିତା ଶ୍ୟାମାଦେଇ	। ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ସମ ତାକୁ
ତା ସମ ଗୁଣେ ସରସ୍ୱତୀ	। ଲକ୍ଷଣେ ଅବା ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ
ଏପରି ଭାବେ ମନେ ମନେ	। ସୁଗ ପ୍ରମାଣ ଦିନେ ଦିନେ
ତାହା ସହିତ ମୋ ବବାହ	। ଯେପରି ହେବ ତା କରାଅ
ସାଧବ ତାହା ଶୁଣି ଶୁଣି	। ଆନନ୍ଦେ ପୈର୍ବ୍ୟ କହେ ବା-
ମାରବ କୁଆଁ ମୁଁ ରାଜା	। ଜନ୍ମରୁ ଯାହାଙ୍କ ମୁଁ ପ୍ରଜା
ଏଥରୁ ଭାଗ୍ୟ ଅଛି କିନ୍ତୁ	। ଯେ ପୁଣି ଆଶ୍ରୟ ଲାଗି
ରାଜାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ଧରି ଶିରେ	। ସାଧବ ଚଳେ ଧୀରେ ଧୀରେ

ଅନନ୍ଦେ ପାଁଅର ନାଚେ । ରେଣି ପଡ଼ି ନ ପଡ଼ଇ
 ଘରେ ଘରଣୀ ମୁଖ ଗୁହଁ । କହଇ ସାଧକ ଘେନାଇ
 ଅନନ୍ଦେ ଛାତ କୁଣ୍ଡେ ମୋଟ । କହି ଦୁଃଖି ପର ଓଷ୍ଠ
 ଅନନ୍ଦ ଦୁଃଖର ମନ । ଉଦେ କହନ୍ତି ହେଲୁ ଧନୀ
 କଟିର ବସ୍ତ୍ରଘର ମଜା । ବାଜଇ ଘନ ଘନ ବାଜା
 ଶୁଣିବ ପୁରୋହିତ ଗଣ । ଯାଇ ଅସନ୍ତି ପୁନଃ ପୁନଃ
 ନ ଟ ଗ୍ରାମେ ଯାଏ ଗୁଆ । ତଥାର ଦୁଏ ଛାମୁଣିଆ
 ମନୁଷ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟର ଅରମ୍ଭ । ତହିଁରେ ଉଭା ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ସୁମୁ
 ଶୁଣି ସୁମୁରେ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟ । ଯା ଦୁଏ ଲେକକୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ
 ନାମରେ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ଅସୁରଣ । ଉଦେ ରୁଦୁଆ ହରେ ମନ
 ଗୁମୁଆ ମଧ୍ୟେ ଗୁରୁଛଟା । ବିଚିତ୍ର ଛବି ଗୋଟା ଗୋଟା
 ସ୍ଥାପକ ଘର ପାଶ ପାଶ । ଯୋଜନ ବାଟ ପରିଯନ୍ତୁ
 ହେ ଗିଲ ବସ୍ତ୍ରର ଚହଲ । ସ୍ଥାନ ସ୍ଥାନକେ ନୃତ୍ୟ ମେଲ
 ନାଶ ମହୁର ପୁନଃ ପୁନଃ । ବାଜି ଉଠଇ ଘନ ଘନ
 ହାଲକେଖାଇଲେ ଭୋଜିଯେତେ । କହି ନ ଦୁଏ ଏତେସେତେ
 ହେଷ୍ଠାଗେ ବଢ଼ଇ ବସ୍ତ୍ରକାର୍ଯ୍ୟ । ଯେ ଶୁଣେ ତାହାକୁ ଅନନ୍ଦ
 ତେଣୁ ହସିତ ବସ୍ତ୍ରଶାସନ । ତାହାତ ଓଷାର ମହିମା
 ଗଣି ଜଉରୁକ ଯାହା । ସୁମାର କହି ନୁହେ ତାହା
 ଯାଇ ମହିଷ ଛେଳି ହାତୀ । ଦେଲ ସେ ଦାସୀ ପନ୍ତି ପନ୍ତି
 ଯେଉଁ ପୁରସ୍କରେ ନକସ । ବିଶେଷ ଦେଲ ସେ ଜିନିଷ
 ଶିରକୁଥର ଅଣି ଅଣି । ଯା ଦିଏ ନୁହେ ପରମାଣି
 ଯାଜା ସହିତ ଯେମାମଣି । ବିଜେ ସଫଳେ ଜୟଧ୍ଵନି
 ଯାଜା ହୋଇଲେ ନିଜ ଘରେ । ଶ୍ୟାମା ଦେଇକୁ ଧରକରେ
 ନାମାଲ ନାଦ ହୁଳହୁଳି । ଶେଷ ଶବ୍ଦ ଯାଏ ବଳି
 ନୁହେ ନବରେ ହେଉ ଶ୍ୟାମା । ଯାହାକୁ ସାହା ଦେବା ରମା

ଅଚଳା ଚଳ ତା ସମ୍ପତ୍ତି । ସମ୍ପତ୍ତି ବଢ଼େ ନିଉଁ ନିଉଁ
 ଏମନ୍ତେ ଗଲ କିଛି ଦିନ । ସାଧବ କଥା ଏବେ ଶୁଣି
 ରହିଛି ସାଧବ ଯଦନେ । ସମୟ କଟେ ଦିନେ ଦିନେ
 ହିଅତ ଗଲଣି ନଇଲା । ପୋଡ଼ିବା ଧନ ନ ମିଳିଲା
 ଗାଈ ମହିଷ ଘୋଡ଼ା ହାତୀ । ନାଉ ନାଉଣୀ ଦାସ ଦାସୀ
 ଯେ ଯେଉଁ ଆଡେ ଗଲେ ଗଲେ । ପୁଣି ଗୃହକୁ ନ ଫେରିଲେ
 ଖାତକ ଥିଲେ ଯେତେ ଯହଁ । ମାରିଲେ କଲେ ନାହିଁ ନାହିଁ
 ମାଗିଲେ ଥର ଥର କରି । ଧାଇଁ ଆସନ୍ତି ଧକା ମାରି
 ଯେ ଯେତେ ନେଇତ ନ ଦେଲା । ନିମକ ଖିଆ ନ ମାନିଲା
 ଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ଯେ ମରଇ । ଉମା ଖାଇଲେ ଭସ୍ମ କରି
 ବୋହୂ ବୋଲି ଥିଲେ ଯେତୋଟି । ରହିଲେ ବାପଘରେ ହଟି
 ହୁଏତ ଯେତେ ଥିଲେ । ପଦାକୁ ଯାଇ ନ ଅଇଲେ
 ଯେଉଁ ଦଃଖ ହେଲା ଘୋର । ଦିନକୁ ଦିନ ଗୁରୁତର
 ଯେଉଁ ସରକି ମୁଠେ ଅଣ୍ଟୁ । ନ ମିଳେ ହେଲା ଦେହ ଶିଶୁ
 ସାଧବ ସାଧବାଣୀ ଏକା । ହୋଇ ଚୁଲିଲେ ମାଗି ଭିକା
 ଯହଁ ଲେଡ଼ିଲେ ଭିକା କିଛି । ନ ଦେଇ ଲେକେ କଲେ
 କ ଦେଖି ହୋଇ ହସ ହସ । ନିଶି ଆଉଁସି କରେ ହାସ
 କ ବୋଲେ କିଏ ଏ ବାୟାଣୀ । ସାଧବ ଘର ସାଧବାଣୀ
 କ ବୋଲେ କିଏ ଗୋ ଏଇଟା । ଦିଶଇ ଯେପରି କୁଳହା
 ଦିଅ ଦେଲେ ହେବ ବଟା । ଦାଣ୍ଡେ ଯା କରେ ହଟିକଟା
 ଯିବୁ ଦେଲା ଅପମାନ । ତାକୁ ମିଳିବ କାହୁଁ ଅଣ୍ଟୁ
 ଯବ ସାଧବାଣୀ ଅତି । ଲଜ୍ଜାରେ ମୁଣ୍ଡ ପୋତି ପୋତି ।
 ଗମନ୍ତି ଫେରିନ୍ତି କଣ୍ଠରେ । ସର୍ବଦା ନେହୁ ଅଣ୍ଟୁ ହରେ
 କେ ବୋଲେ ଭଲରେ ଦଇବ । କଷ୍ଟ ଯା ପାଇଲା ସାଧବ
 ସାଧବ ସାଧବାଣୀ ଗୃହ । କେତେ କହିନ୍ତି ନହଁ ସହଁ ।

ଏ ଶ୍ୟାମାକୁ ଦେଲୁ ଯହୁଁ	। ଯାଅନା ଥରେ କଷ୍ଟ ସହୁ ॥
ଯାହୁଁ ମୁଁ ନାହିଁ ଅଶ୍ରୁ	। ପିଠି କି ନ ମିଳେ ବସନ ॥
ବିଦା ସହ ଘୋର ଦୁଃଖ	। ଅଉ କି ଜୀବନେ ବଞ୍ଚିବ ॥
ଶ୍ରୀ ସାଧବ ସାଧବାଣୀ	। କହନ୍ତି ହେଲୁ ତୁନି ତୁନି ॥
ଅତ ଅଛୁ ରଜାଘରେ	। ରଜ ଯିଶୁସ୍ୟ ଭୋଗ କରେ ॥
ସି ଅଉ ଚିହ୍ନବ ବା କାହୁଁ	। ମାଗି ଖିଆର ଭେକ ନାହିଁ ॥
କେବେ ବୋଲନ୍ତି ଯାଅ ଯାଅ	। ଚିହ୍ନବ ନାଶେ ଶ୍ୟାମା ହିଅ ॥
ନଦେ ଦେବ ବସୁ ଅଶ୍ରୁ	। ଯା ଘରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଅଲିଙ୍ଗନ ॥
ସିବା କରିବ ବହୁ ଦୟା	। ଯାହାକୁ ସାହା ପଦ୍ମାଳୟା ॥
ଶ୍ରୀ ସାଧବ ଭବଇ	। କଲେ କରିବ ଶ୍ୟାମା ଦେଇ ॥
ଧନ ସାଧବାଣୀ ଦୁଇ	। ସେଷଣି ବରୁର ଛୁଣାଇ ॥
କିନ୍ତୁ ବାଟ କଟେ କଷ୍ଟେ	। ବଲ ପାହାଡ଼ ଟପି ମଠେ ॥
କିନ୍ତୁ ସେ ରଜାଙ୍କ ଦେଶେ	। ମିଳିଲେ ନବର ସର୍ମାପେ ॥
ସିର ସାଙ୍ଗେ ଗୁରୁଶ୍ରୀ	। ଗୁରୁ ଦିଗରେ ଗୁରୁ ଶେଣୀ ॥
କିନ୍ତୁ ତଳେ କଲେ ଠାବ	। କେ ଏବେ ଚିହ୍ନଛୁ ସାଧବ ॥
ମୁଖେ ଦାସିଗଣ	। ସେ ବାଟ ବାଟେ ପୁନଃ ପୁନଃ ॥
ଅନ୍ତ ଅସନ୍ତି ଦେଖନ୍ତି	। ଦେଖି କେ କଥା ନ କହନ୍ତି ॥
ମା ବୁଢ଼ୀଙ୍କୁ ଦେଖି ଥୋକେ	। ଜ୍ଞାନ ହଜିଛି ଭୋକେ ଶୋଷେ ॥
କିନ୍ତୁ କୋମଳ ବଚନେ	। କାହିଁକି ବସ ଏହି ସ୍ଥାନେ ॥
ଯାତ ମାଗିବ ଶାଈବ	। ଏଠାରେ କିଏ କିସ ଦେବ ॥
ଶ୍ରୀ ସାଧବ ମଉନେ	। କହଇ ମନ ଛନ ଛନେ ॥
ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଆମ୍ଭକୁ ଛାଡ଼ିଛି	। ବାର ଦୁଆର ବୁଲଉଛି ॥
ମୋ ହିଅ ସୁଲକ୍ଷଣୀ	। ସେ ଦିନୁଗଲେ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ॥
କିନ୍ତୁ ରଜାଙ୍କ ପାଟଣୀ	। ସେ ଏବେ ସେ ଆମ୍ଭ ଦୁଲ୍ଲକ୍ଷୀ ॥
କିନ୍ତୁ ଦୁଃଖ କହ ତାକୁ	। ସେ ଅବା ଆଶିବ ମନକୁ ॥

ଥୋକେ ବୋଲିଲେ ହସି ହସି । କିଏ ଏ କିସ କହେ ବସି
 ଥୋକେ ଗାଲରେ ଦେଇନ୍ନାତ । ଦୁଃଖେ ବୋଲନ୍ତି ଅବା ସ
 ତହିଁରୁ କେତେଜଣ ଗଲେ । ଗଉଡ଼ମାନଙ୍କୁ କହିଲେ
 ଗଉଡ଼ମାନେ ତ ଅବୁଝା । ଧାଇଁଲେ ଦେଖିଲେ ମଜା
 କହନ୍ତି ହସି ଧୀରେ ଯାଇ । କିଏ ଗୋ ଅସ କାହିଁ ପାଇଁ
 ତୁମ୍ଭେ ଦୁହେଁ ତ ବୁଢ଼ା ବୁଢ଼ୀ । କହୁଛ ପରା ବୁଦ୍ଧି ଦୁଡ଼ି
 ଅଛା ତୁମ୍ଭର ନାମ କିସ । କେଉଁ ରାଜ୍ୟରେ ତୁମ୍ଭ ବାସ
 କିଏ ଗୋ ତୁମ୍ଭର ଦୁହିତା । କିସ ତା ନାମ କା ବନ୍ଧିତା
 ତା ଶୁଣି କହଇ ସାଧବ । ଲେବନୁ ଝରଇ ଲେତକ
 ଶୁଣିଲେ କହିବ କହନା । ସତ ଯା ମିଛ ହେବ ସିନା ।
 ଯା ଇଚ୍ଛା ତାହା କର ବାବୁ । ଶୁଣ ହୋ କଣ୍ଠେ ଥରେ ଯବୁ
 ବାର ବିକ୍ରମାଦିତ୍ୟ ଦେବ । ସେ ରାଜା ରାଜ୍ୟେ ମୁଁ ସାଧବ
 ଘର ମୋ ଅଛୁ, ଏ ଘରଣୀ । ହୋଇଛୁ ଆମ୍ଭେ ହତଲକ୍ଷ୍ମୀ
 ହିଅ ମୋହର ଶ୍ୟାମା ଦେଇ । ଯେ ଅଟେ ତୁମ୍ଭ ମହାଦେଇ
 ମୋ ନାମ ବାବୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର । କହ ଏପରି ଯାଇ ଘର
 ତା ଶୁଣି ହସିଲେ ଗଉଡ଼େ । କହିଲେ ବେହେରାଙ୍କ ଆମ୍ଭେ
 ଦାସୀଏ ଶୁଣି ଥରଥରେ । ଜଣାନ୍ତି ରାଣୀଙ୍କ ଛାନ୍ଦରେ
 ଦାସୀଙ୍କୁ ରାଇ ମହାଦେଇ । କହିଲେ ଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ ହୋ
 ଛାଡ଼ିବା ଦିନୁ ବାପ ଘର । ପିତା ମାତାଙ୍କ କଷ୍ଟ ଘୋର
 କେତେ ଯେ କଷ୍ଟ ପାଇଥିବେ । ଅଶ୍ରୁ ନ ପାଇ ମୁଠେ ମୁଠେ
 ମାଅ ଲେ ନେଇ ଅସ ବେଗେ । ରହନ୍ତୁ ଏଠାରେ ମରବେ
 ଯ ଦାସୀଏ ଧାଇଁ ଯାଇ । ମଧୁର ବାକ୍ୟ କହି କହି
 ହୋଇ କଥାବାର୍ତ୍ତା । ରାଣୀଙ୍କ ଦୁହେଁ ପିତା ମାତା
 ମାତାଙ୍କୁ ଦେଖି ଡୋଳେ । ଦୁହିତା ହୃଦୟ ବିକଳେ
 କୁଣ୍ଡଳ ବାଟୁ ନେଇ । ପିତାଙ୍କୁ ଭଜି ଘର ଦେଲା

ଭାଙ୍ଗୁ ରଖି ନିଜ ପାଶେ	ମଧୁର ବଚନେ ଅଶ୍ରୁସେ ॥
ଶୁଭ ଅଳଙ୍କାର ମାନ	ବୋଲଇ କର୍ପୁର ଚନ୍ଦନ ॥
ଦୟା ସାମଗ୍ରୀ କରେ ଖଞ୍ଜା	ପୋଇଲି ଦିଏ ପୁଞ୍ଜା ପୁଞ୍ଜା ॥
ନି ଅନନ୍ଦେ ଶ୍ୟାମାଦେଇ	କହଇ ଘରେ ଘରେ ଯାଇ ॥
ହୁଁ ଗୋ ମୋହର ଜନନୀ	ସାଧକ ଘର ସାଧବାଣୀ ॥
ହୁଁ ଅଟନ୍ତି ମୋର ପିତା	ମୁଁ ଅଟେ ତାଙ୍କର ଦୁହିତା ॥
ଅଥବା ଅଗ୍ରହ ଅଧିକ	ପିତା ମାତାଙ୍କ ଗଲ ଦୁଃଖ ॥
କାଳ କର ଧରି କରେ	ଦୁହିତା କହଇ ସୁମ୍ନରେ ॥
କ୍ରିକ ଯାଇ ପୁଜାମାସ	ଏବେ ଗୋ ହୋଇଛି ପ୍ରବେଶ ॥
ମାଣି କାଓଷା କର	ପାଇବୁ ଧନ ରତ୍ନ ଘର ॥
କା ମାସରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବ୍ରତ	ନ କଲେ ହୁଏ ସର୍ବନାଶ ॥
ସେକାଳେ ଓଷା ତ ନ କଲ	ଲକ୍ଷ୍ମୀକୁ ଅପମାନ ଦେଲ ॥
କି ହିଁ ତୋହର ଏ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା	ଏବେ ମାତ ଗୋ କର ଓଷା ॥
ସବାଣୀ ତା ଶୁଣି ଧୀରେ	କହଇ କରିବ ଏଠାରେ ॥
ହୁଏ ହେଲେ ହେଉ କଷ୍ଟ	ଦିଅନ୍ତୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମୋ ଅଭିଷ୍ଟ ॥
ମନେ ସୁବର୍ଣ୍ଣର କରି	ଦୁହେଁ ଫେରିଲେ ସ୍ଥାନ ସାର ॥
କାରି ବଧାନ ପ୍ରଭୃତ	ଯୋଗାଡ଼େ ଶ୍ୟାମା କର ହେତୁ ॥
ସା ପୁଜିବା ପାଇଁ ଧାର୍ଯ୍ୟ	ଶ୍ୟାମା ତାକିଲ ସାଧବାଣୀ ॥
ନାତ ନାତୁଣୀ ଧରି ସଙ୍ଗେ	ଅର୍ଚ୍ଚା ପିଠା ଖଣ୍ଡେ ଖଣ୍ଡେ ॥
ଅଥବା କହଇ ବଚନ	ଓଷାରେ ନାହିଁ ତଳେ ମନ ॥
କା ଦେଖି ମୁଣ୍ଡେ ହାତ ମାର	କହଇ ହିଁ ଅ କର ॥
କରି ଓଷାର ବଧାନ	କାହିଁକି କଲ ଏଡ଼େ କର୍ମ ॥
କାହାର ଥାଏ ଯା କପାଳେ	ସେଇ ଶୁଣଇ ବଳେ ବଳେ ॥
ଫରିଲ ଶ୍ୟାମା ହୋଇ ତୁନି	ହେ କମଳିନୀ ॥
ତାହାଣି	ତାର ସକଳ ସାଧବାଣୀ ॥

ଠାକୁରାଣୀଙ୍କୁ ଭାବେ ଭଜି । ସାରିଲୁ ଶ୍ୟାମା ପୂଜାବଧି
 ଏମନ୍ତେ ଗଲୁ ପାଳି ତିନି । ନ କରେ କେବେ ସାଧବାଣୀ ।
 ଥର ଥରକେ ଘଟେ ବନ୍ଧୁ । ଲକ୍ଷ୍ମୀରେ ଯେଣୁ ସେ ହୁତଭୁ ॥
 ତା ଦେଖି ବସୁଧା ଭାବନା । ଭୟେ ନମଇ ପଦ୍ମାସନା
 ନମସ୍ତେ ଦେବୀ ପଦ୍ମାଳୟା । କିଞ୍ଚିତେ ମାତାଠାରେ ଦୟା
 ହେଉମା କରୁ ବ୍ରତ ବଧୂ । ତରୁ ସଙ୍କଟ ବାରଧୂ
 ଗହ୍ୱତ ସୁମର ଦୁହିତା । ଯାଏ ସଙ୍ଗତେ ଧରି ମାତା
 ହୃଦୟ ଗୁରୁବାର ଦିନ । ପ୍ରଭୁସେ ଦୁହେଁ କଲେ ସ୍ନାନ
 ଯାଗାଡ଼େ ହିଅ ଓଷାଘର । ମା ପାଶେ ଜଗେ ପରିକର
 ଗହ୍ୱକ ଦେହେ ଦିବ୍ୟ ପାଟ । ଅଙ୍ଗେ ଭୂଷଣ ହେଉ ହେଉ
 ଦୁହେଁ ବସିଲେ ଓଷା ପୂଜି । ହୃଦେ ସୁମର ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ
 ସୁଖଦେ ବରଦେ ଅଭୟ । ଶଶୁ ମା ପୁରୁଷ ଅଭୟ
 ନୟେ ପ୍ରତି କରେ ଶ୍ୟାମା । କିଞ୍ଚିତେ ନ ହେଲୁ କରୁଣା
 ଯଦିଛୁ ରତନ ହାତୋଳା । ତହିଁକି ନ ଗଲେ କମଳା
 ଶ୍ୟାମା ତା ଜାଣି କରେ ପ୍ରତି । ତୁଣ୍ଡେ ଉଦାର ନାମ ଜପି
 ତେ ହେଉ ହୃଦେ ଦୟା । କହନ୍ତୁ କୋମଳ
 ଯା କି ରଖିଛୁ ନ ଜାଣି
 କହନ୍ତୁ ଆସି ହେଲୁ ଏଡ଼େ । ନ ଜାଣେ
 ତା ପାଶେ ଥିଲେ ସେ ଅନନ୍ତ । ହେବ ନ ପୁରବ ଅଭୟ
 ନଗେ ଆଣିଲେ ରୁନକଳା । ତା ଦୁଇ ଗାଲେ ହେଉବୋଲା ॥
 ଆମେ ଶ୍ରୀମଣି । ଧାର୍ମିକ ରୁନକଳା ଆଣି ॥
 ଗାଲକେ ଦେଇ ଲେପ । ନିଷ୍ଠୁର ବଚନ ଅମାପ
 ଘଉଡ଼ି ବୋଲେ ଶ୍ରୀ ଯା । ତୋ ଲଗି ପାଇଲିଣି ଲକ୍ଷ୍ମୀ
 ନ ଶୁରେ ହୁଏ ଶୁ । ଆଜ୍ଞା ବକଲେ କାଳି
 ସା ଥିଲୁ କଲବଲେ । ବସିଲୁ ପ୍ରଣାମ

ବାଣୀର ଯେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା । ପାଇଲ ଯେତେ ଲେକହସା
 ହୁ ତା ନୁହଇ ବଚନେ । ଭାବୁକ ମାତ୍ର ଭାବେ ଜାଣେ ।
 ଗୋ ହେଲ ଯେତେବଳି । ଦିଅ ସରବେ ହୁଲହୁଲି ॥
 ହୁତ ସାଧବାଣୀ କାନ୍ଦି । ଶ୍ୟାମା ବସିଲ ଓଷା ପୂଜି ॥
 ଧୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀନାମ ଧରି । ସଧୀରେ ବଚନ ଉଚ୍ଚାରି ॥
 ଲଲ ଯେତେକ ଦୟିନୀ । ଭାବେ ଘେନିଲେ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ॥
 ଲ ରତନ ହାଲୋଲା । ଦେଖିଣ ସମ୍ମୁଖେ କମଳା ॥
 ଲେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଆସି । ଶ୍ୟାମାକୁ ଚାହିଁ ମନ୍ଦେ ହସି
 କୁ ମଧୁର ବଚନ । ଶୁଣି ଗୋ ଶ୍ୟାମା ଦେଇ ମନ
 ମରାଇ ତଳେ ବସି । ମୋହରେ ଚିତ୍ତକୁ ନିବେଶି
 ଛୁଟି ଭାବେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ । ମୁଗ ଗୁଡ଼ଲ ବରି ଧାନ ॥
 ଲେ ହିଅ ସୁଲକ୍ଷଣୀ । ଅଣିବୁ ତାଜ ସାଧବାଣୀ ॥
 ନନ୍ଦେ ମାତା ହିଅ ଦୁର୍ଦ୍ଦେ । ପୂଜିଲେ ଓଷା ଭାବେ ସ୍ନେହେ ॥
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଓଷା କରି ଧ୍ୟାନ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୟରେ ଦେଇ ମନ ॥
 ଭାବରେ ହୋଇ ତୋଷି । ସାଧବାଣୀକ ଗୁହଁ ହସି ॥
 । ଯା ହେଲ ତେ ଛୁଟି ହେଲକ୍ଷ୍ମୀ
 ଯାଲୁ ଏ ଘୋର ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା
 ଯା କଲ । ଦାକ୍ଷିଣୀ ଦୁଃଖରୁ ତରିଲୁ
 ଅକ୍ଷୟ ଭାବେ ହେଲି ତୁଷ୍ଟ । ମାଗ ଯା ତୋହର ଅଭିଷ୍ଟ
 ନିନୟ ହୋଇ ସାଧବାଣୀ । କହଇ ଯୋଡ଼ି ବେନି ପାଣି
 ଜାଣି ନ ଜାଣି ଦୋଷ କର । ଦୁଃଖ ସମୁଦ୍ରେ ହେଲି ଘାର
 ବହଲୁ ଯା ଅମ୍ବେ କଲବଲ । ଦୋଷକୁ ହେଲ ପ୍ରତିଫଳ
 ମହୁଁମା ଯେତେ ଯେତେ । ବୁଝିଲି ମାତ୍ର ମିର ଚିତ୍ତେ
 ବଡ଼ କରୁ । ବଡ଼କୁ କାଦୁଏ କରୁଡ଼ୁ
 ନାଶ । ସୁକର୍ମ ଗୁଣେ ତା ବନାଶ

ଯଦି ଧନ୍ୟା	ହୋଇଛି ମାତ ପା
ଘୋଡ଼ା ହାତୀ	ସମ୍ପତ୍ତି ସନ୍ତାନ ସଫ
ଧୂଳି ଥିଲା ଯାହା	ସୁଖଦେ ସୁଖଦେ
ହେଉ ମା କରୁଣା	ନ ହେଉ କେବେ
ମା ଯାଉ କରି ବୁଡ଼	ବୁଡ଼ରେ ରହୁ ମୋର ଚେ
ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ କଣ୍ଠେ	କହନ୍ତି ମଧୁର କରନେ
ଥିଲା ଯାହା ତୋର	ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଅନୁର
ତୋର ଗୁଣେ	ବଢ଼ିଲା ତାହା ଶତଗୁଣେ
ଯାଆନ୍ତୁ ଝଟିତ	ଘର ଦେଖିବୁ ପୁଅ ନାତି
ଶିକ୍ଷା ଗାଈ ହାତୀ	ଦେଖିବୁ ଯେତେ ଦାସଦାସୀ
ଗୋ ଗୁହକୁ ଭୁବିତ	ବୁଝିବୁ କଥା ମିଛ ଯତ
ଦେଇଣ ସାନ୍ତୁ ନା	କାହିଁ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଲେ ମୋ
ଦିଶେ ସାଧବାଣୀ	ଯେବେ ସରଗେ ପାଦଗଣି
ସୁଖେ ଯାଇବସି	କି ପ୍ରସଙ୍ଗେ ହସି ହସି
ର ପ୍ରାନ୍ତ କରି କହେ	ଯାହା ଭାବ ସେହେ
ର ଲଗିଲା ଉପବ	ସେ ସାଧବ
ଠାରୁ ଜଣେ ଶୁଣି	ଏହି ଗୋ ଅଟେ ସାଧବ
ଦତ୍ୟ ରାଜ୍ୟେ ଠାବ	ଏହି ଗୋ ଅଟନ୍ତି ସାଧବ
ହୋଇ ବୋଲି ବୋଲି	ଅନନ୍ଦେ ଦ୍ୟନ୍ତି କରତାଳି
ମଜଲ ବାଜେ ବାଜା	ନାଟୁଆ ବୋଲିର ବାହାବା
ଧନ୍ୟା ଦଳବଳ	ଗହଳ ମଧ୍ୟେ ନୃତ୍ୟମେଳ
ଆରେସ୍ତା ମଧ୍ୟେ ମଧ୍ୟେ	ସାଧବ ସାଧବାଣୀ ଗୁହେ
ପହଞ୍ଚିଲେ ଧରି	ଦେଖିଲେ ବସୁଳ ସମ୍ପତ୍ତି
ସେପରି ରହୁଛି	ଅଧିକ ଜାଣ

ମୁଲି ବାଡ଼ି	ଖେଳନ୍ତି ହୋଇ ଯ
କରି ଗୋଳ	ଦତାନ୍ତି ଗୁହର ରହା
ମାଣି ଦେଖି	ସେ ଯାହା କାର୍ଯ୍ୟକୁ
ଧାଇଁ ଆସିଲେ ପାତି ତକା	କେ ବୋଲେ କାହିଁ ଥିଲା
ନାତ ନାତୁଣୀ କରି ଗୋଳ	ଦିଅନ୍ତି ଦୁଅନ୍ତି କଲବଲ
ପଣତ ହିଁକି କେ ବୋଲଇ	ଦିଅ ମା ପିଠା ଦିଅ ଯାଇଁ
ସାଧବ ଦେଖିଣ ଖାତବେକ	ଆସନ୍ତି ହୋଇ ଏକେ ଏକେ
କନସେ ବୋଲନ୍ତି ହୋଇ ଯାନ୍ତି	ନିଅ ବାକିଆ ଦିଅ ଆଉ
କେ ଆଣି ଦିଏ ଟଙ୍କା ଯାରି	ମୁଲକୁ କଲନ୍ତର ଲେଖି
ଦିନକୁ ଦିନ ଧନ ଜନ	ବଢ଼ିଲା ହୋଇ ଶତଗୁଣ
ସାଧବାଣି ତା ଦେଖି ଦେଖେ	ବ୍ରତ କରଇ ବିଧିମତେ
ଧ୍ରୁତ କରଇ ନୋହି ରିଟା	ବର୍ଷକୁ ବର୍ଷ ବଡ଼ ନିଷ୍ଠା
ବର୍ଷକୁ ବର୍ଷ ବଡ଼େ ଧନ	ବାନ୍ଧବ ସନ୍ତତି ସନ୍ତାନ
ବ୍ରତ ଯେ କରେ କଥାଶୁଣେ	ବଢ଼ଇ ଧନ ଶତଗୁଣେ
ପୂଜା ପୋ ଓଞ୍ଚା ସର୍ବେ ମି	ନେହେ ଦିଅ ଦୁଲହନି
ଯାଉ ଗୋ ଦିବସ	ନିଧି କମଳିନୀ
ମନ୍ତ୍ର ଯଜ୍ଞ ଧନ୍ୟାଳୟା	ସେ ପୁଣି ସିରସି ତନୟା
ହୋଲେକ୍ୟ ମାତ ଲୋକେଶ୍ଵରୀ	ସେ ପୁଣି ବସ୍ତ୍ର ମନହାରୀ
ସେ ପାଦ ପଦ୍ମେ ଦେଇ	ଭଣଇ ପଦ୍ମନାଭ ଗୀତ

ମାତ୍ର ।

ଡାକର ଶ୍ରୀ ସୁରେନ୍ଦ୍ରନାଥ ସାହୁଙ୍କ ଦ୍ଵାରା

କରଣିକ ଲିମିଟେଡ଼ ପ୍ରେସରେ ମୁଦ୍ରିତ